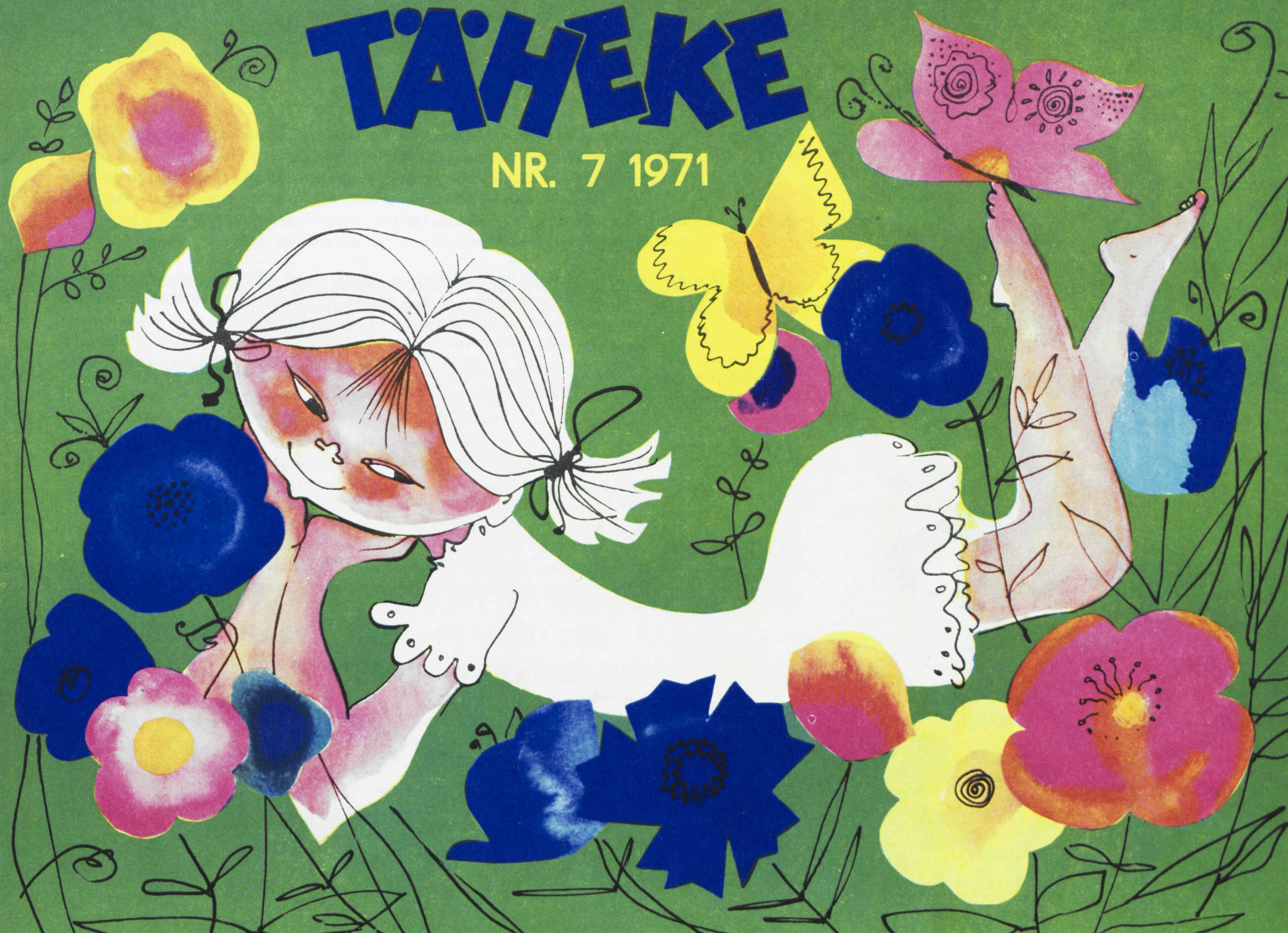

TĀHEKE

NR. 7 1971

EESTI NSV KÕIGE...

KÕRGEM

punkt asub Haanja kõrgustikul Suurel Munamäel. Selle tipp ulatub 317,6 meetrit meretasemest kõrgemale. Nii mahuks mäe sisse üksteise otsa umbes seitse Tallinna kõige kõrgemat maja – „Viru“ hotelli. Kui veel süda rindu võtta ning Suure Munamäe vaatetorni tõusta, siis on vaata et pool Eestimaad korraga näha!

OSAVAM

mees on vist küll meisterkokk Jaan Tuvike. Tema oskab paljude rahvaste lemmikroogasid valmistada. Ja ikka nõnda, et need meilegi korrapealt maitsma hakkavad. Jaan oli juba lapsepõlves niisugune poiss, kes pliidi ääres armastas askeldada. Esimesena sai pannkookide küpsetamine selgeks. Siis tulid supid ja kissellid ja praed. Nüüd on ta tunnistatud Nõukogumaa parimaks kokaks.

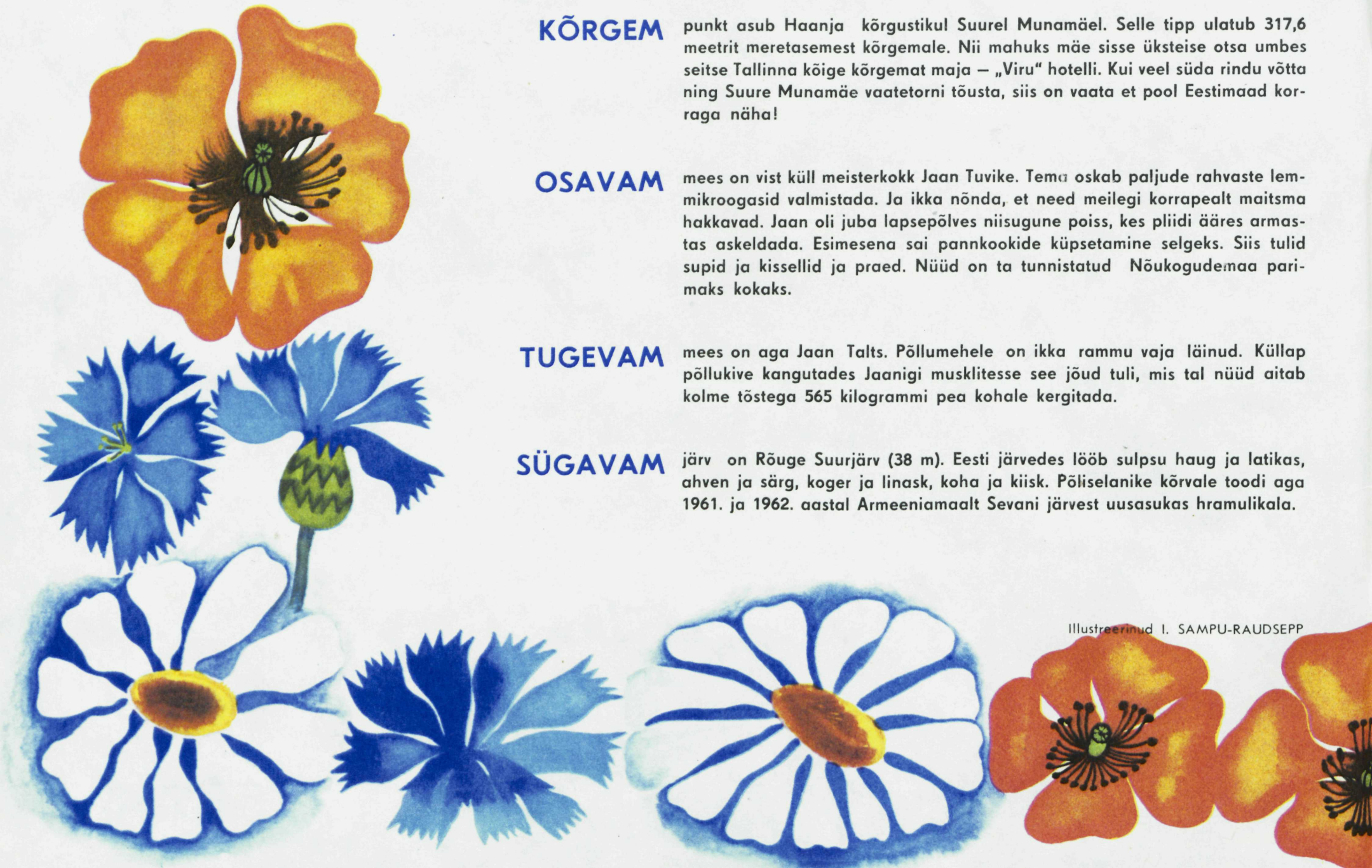
TUGEVAM

mees on aga Jaan Talts. Põllumehetele on ikka rammu vaja läinud. Küllap põllukive kangutades Jaanigi musklitesse see jõud tuli, mis tal nüüd aitab kolme tõstega 565 kilogrammi pea kohale kergitada.

SÜGAVAM

järv on Rõuge Suurjärv (38 m). Eesti järvedes lööb sulpsu haug ja latikas, ahven ja särg, koger ja linask, koha ja kiisk. Põliselanike kõrvale toodi aga 1961. ja 1962. aastal Armeeniamaal Sevani järvest uusasukas hramulikala.

Illustrerinud I. SAMPU-RAUDSEPP

21. JUULI - EESTI NSV 31. AASTAPÄEV

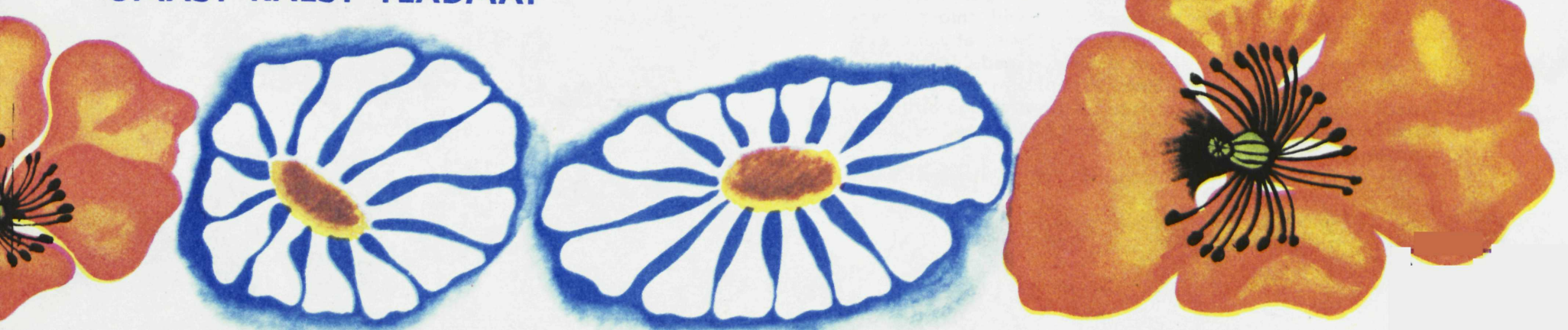
VEERIKKAM jõgi on 78 kilomeetri pikkune Narva jõgi. Üldse on Eestimaal nii palju jõgesid, et kui need kõik üksteise otsa lükkida, ulatuks see ilmatu pikk jõgi pea-aegu ümber maakera voolama.

TÄHTSAM maavara on põlevkivi ehk kukersiit. Põlevkivist saadakse elektrienergiat, küttegaasi ja põlluväetisi. Põlevkivituhast ehitatakse aga isegi maju!

AINULAADSEM taim on kollaseõieline Saaremaa robirohi. Ta on Saaremaal tekkinud ning välja kujunenud. Saaremaa robirohi kasvab Viidumäe looduskaitsealal. See on ainuke koht kogu maailmas, kus me teda leida võime.

UUEM tehas asub Maardus. Seal toodetakse põllurammu – superfosfaati. Põllurammutehase ehtasid Eestimaa kommunistlikud noored. Nad kutsusid seda oma löökehiteks.

KÕIGE TOREDAMAKS PÄEVAKS MEIE SÜNNIMAA ELUS OLI AGA 1940. AASTA 21. JUULI. SIIS KEHTESTASID TÖÖLISED KOGU MAAL NÕUKOGUDE VÕIMU. SEE PÄEV SAI EESTI NSV SÜNNIPÄEVAKS. AGA ET SÜNNIPÄEV ON TORE PÄEV, SEDA PEAKSID SA JU OMAST KÄEST TEADMA!

MEHE EEST VÄLTJAS

Sellest kõigest on möödas juba mitukümmend aastat. Kaugel Siberis asuva Berjozovka sovhoosi mehed olid läinud sõtta. Trusside pere saatis lahinguväljale kolm sõjameest – pereisa ja kaks vanemat poega. Mehe eest jäi koju kolmanda klassi poiss Karl.

Aga nüüd ootas hein tegemist. Ammu ootas. Rohukõrred hakkasid juba puituma.

Niimoodi ütles Karlile ka sovhoosi brigadir, kui ta poisi ühel päeval niidumasinaga luhale saatis. Saatis, endal süda värisemas – teine alles laps mis laps, ja siin niisugune mehetöö.

Aga poiss sai hakkama. Tegi veel naerust nägugi, kui õhtul kangeks jäänud jalgu taga vedades kodu poole kõmpis. Aovalgel tuli taas tõusta. Ja jälle pimedani niidumasinale istuda. Nii asusid Karl ja teised temaealised poisid sõttaläinud meeste asemele. Kui heinatöö läbi, tuli hakata härgi õpetama. Hobuseid ei jätkunud. Need saadeti ära armeele. Ja siis ootas juba viljakoristus ja rehepeks järge.

„Võib-olla läheb just Berjozovka leib isale ja vendadele,“ mõtles Karl, kui ta päevasest masindamisest väsinuna öösel viljakotte kuivatisse sõidutas.

Talvel, 40–50-kraadise siberi pakase käes vedas Karl heinu lauda juurde.

„Nii oli vaja, me pingutasime võidu heaks,“ ütles Karl, kui 1947. aastal Tallinna 16. Keskkooli pioneerid oma malevakaaslase medalit imetlesid ning aina pärisid, et mille eest see ikka on. Noh, nad võisid ise lugeda – medalile oli kirjutatud: „Eesrindliku töö eest Suure Isamaasõja ajal.“

Praegu töötab Karl Truss Tallinnas, on Kontrollmööduriistade Katsetehases lukksepp. „Kuldsete kätega töömees,“ öeldakse tehases.

JUTA RENZER

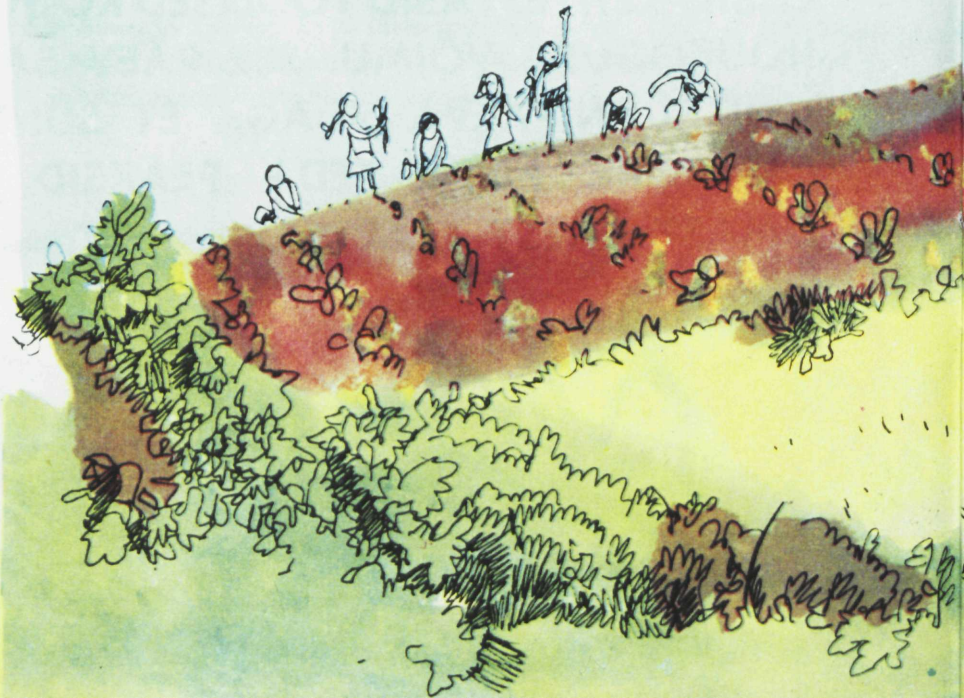
KAALIKA

Sovhoosi suured lapsed käivad nüüd kõik juurvilja rohimas. Mõned väikestest lastest ka. Üheksa-aastased sepa Siiri ja farmijuhataja Helin on juba teist päeva kaalikapõllul. Koos õdedega tulid.

Siiril ja Helinal oma vagu ei ole. „Teete nii palju, kui jõuate,“ ütlesid suured õed.

Siiri ja Helin ei julgekski endale vagu võtta. Sellel põllul on kole pikad vaod. Nad kardavad, et ei tule üksi nii pika vaoga toime. Õdesid aidata on teine asi. Siiri ja Helin lähevad põllu teise otsa ja hakkavad õdedele vastu tulema.

Esimesel päeval oldi ohakatega hädas. Ohakad teevad õrnadele sõrmedele haiget. Aga täna on väikesed tüdrukud kavalad. Siiri võttis kodust kaasa kaks vana sõrmikut. Ühe tõmbas endale kätte, teise andis Helinale. Kindas käega on naljaasi ohakaid-nõgeseid välja

PÖLLUL

Illustreerinud E. VALTER

sikutada. Tavaliselt käib juurviljavagude puhastamine kõplaga, aga sellel kaalikapöllul on umbrohi kangesti suureks kasvanud. Siin läheb ilma kõplata rutem.

Kui tund või poolteist tööd tehtud, saadetakse Siiri ja Helin kraavipervele istuma. Väikesed tüdrukud lähevad heameelega. Nad on tõesti väsinud. Ja natuke tüdinud ka. Eelmisel päeval oli põllul räägitud naabersovhoosi laste suvelaagrist. Siiri ja Helin hakkavad nüüd mängima, et neil on pajupõõsa varjus ka niisugune suvelaager. Siiri seab oma jaki ja Helina tuulepluusi okstele telgiks. Ise poeb nende alla. Helin käib ümber telgi ja puhub äratussignaali.

Siis pestakse silmi ja tehakse hommikuvõimlemist. Algul on Siiri laagri vanem ja Helin peab luba küsima, kui tahab minna kraavikaldale hapuublikaid sööma, siis jälle on Helin, ja Siiri käib luba küsimas.

Lõpuks mängitakse, et päevakava järgi läheb terve

laager sovhoosipöllule tööle. Siiri ja Helin vaatavad, kus on õdede vaod, ja hakkavad umbrohtu kitkudes neile uuesti vastu liikuma.

Nüüd läheb töö palju libedamalt.

Üle põllu tuleb agronoom, vaatab tehtut, jääb Siiri ja Helina juurde seisma ja küsib, kas väikesed tüdrukud teavad, kui suureks nende kaalikad kasvavad. Väikesed tüdrukud ei tea.

„Nagu jalgpall,“ ütleb agronoom. „Mõni kaalub oma kuus-seitse kilo. Paras lehma kõhutäis. Pealsed peale selle.“

Pärast seda läheb Siiril ja Helinal töö veelgi libedamalt. Suured tüdrukud imestavad, kui pika osa nende vagudest Siiri ja Helin puhtaks kitkuvad. Ka väikesed ise on üllatunud.

„Tead, Helin,“ ütleb Siiri. „Homme võtame kumbki endale päris oma vao.“

JURI RANT

Koerliblikas

Kapsaliblikas

Pääsusaba

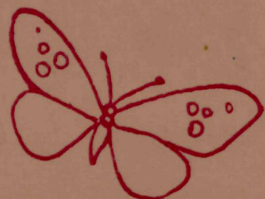
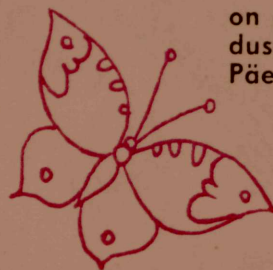
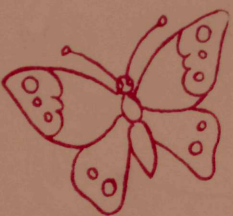
LIBLIKAS LÄIKS

On sul meeles, nägid sa sel kevadel esimesena kirjut või kollast liblikat? Mina nägin kirjut ja mul oli hea meel. Kirju liblika nägemine varakevadel tähendavat vanarahva arvamust mööda kirevat, sündmusterikast suve. Aga kui kevadel näed kõigepealt kollast liblikat, pidavat suvi tulema ka igav ja ühevärviline. Muidugi on neil liblikatel, kellest jutt, ka nimed. Kirjut liblikat kutsutakse koerliblikaks, kollane aga on lapsuliblikas. Nemad tavaliselt ongi kevadel esimesed. Liblikaid on maailmas palju. Eriti soojadel maadel, kus puud kunagi raagus ei ole ja aasta läbi leidub õisi. Seal on liblikad suured ja kirevad. Kuid ka meil on ilusaid liblikaid. Neid, kes päikesepaistel õielt õiele lendavad, kutsutakse päevaliblikateks. Aga need liblikad, kes öhtuvidevikus aknaklaasi taga pöristades toavalgusse kipuvad ja ümber tänavalampide tiirutavad, on ööliblikad.

Kõige ilusam päevaliblikas üteldakse olevat päeva-paabusilm. Tal on tiibadel värvilised laigud. Peaaegu samasugused kui paabulinna sabasulgedel. Ja kui liblikas lööb tiivad lahti, on need värvilaigud otsekui kaks silma. Sellepärast nimigi – päeva-paabusilm. Oma paabusilmadega hirmutab liblikas mõnegi vaenlase ära. Sest niisugune elukas, kellel on nii suured silmad, ajab ju hirmu peale. Ööliblikate seas on kah oma paabusilmad. Näiteks kollapaabusilm. Kollapaabusilma tiib on altpoolt karvane ja kui seda vaadata läbi suurendusklaasi, siis tuletab ta meelde kaunist rüüvaipa. Päevaliblikatest on paljud kindlasti näinud veel admi-

Admiral

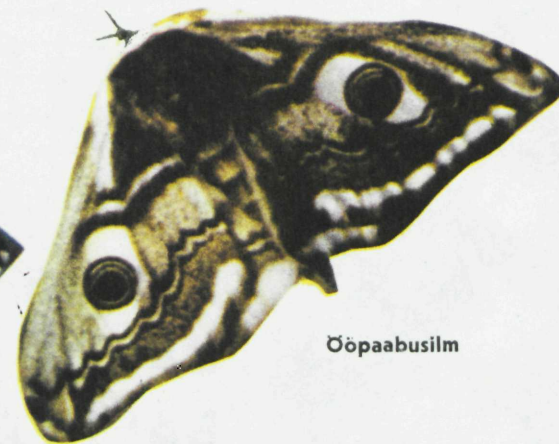
Leinaliblikas

Ohakaliblikas

Õöpaabusilm

LENDU

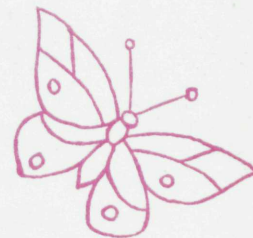
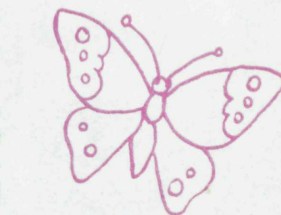

rali ja leinaliblikat. Leinaliblikad, suured, tumepruunide ning kollaseservaliste tiibadega liblikad, armastavad kevaditi maiustada mahlajooksvatel kaskedel. Kõige rohkem lendab liblikaid vahest juulikuus, eriti, kui on soojad ilmad. Siis võib näha siniste tiibadega siniliblikaid, kuldseid kuldliblikaid, tagasihoidlikke silmikuid ja kollaseid lapsuliblikaid. Juulikuus lendavad ringi ka tähnikud – niisugused liblikad, kelle kollakaspruunid tiivad on tihedasti kaetud mustade tähnidega. Kapsaliblikast me ei räägigi – teda on ju kõik näinud. Arvatakse, et liblikate elu on üürrike – hommikul sünnib ja öhtuks on elatud. Oh ei! Need kevadised suveenustajad – kirju koerliblikas ja kollane lapsuliblikas – sündisid koguni läinud aastal. Magasid kuskil puupinus või praos talveund ja kui kevadpäike soojendama hakkas, kobisid välja.

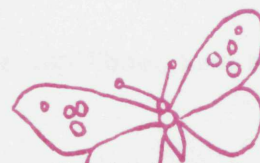
Mõned liblikad jõuavad oma elu jooksul isegi pikki rännakuid teha. Üks niisuguseid on kirju koerliblika sugulane ohakaliblikas. Ohakaliblikas võib lennata oma sünnikohast üle mägede ja merede koguni kaheksa tuhande kilomeetri kaugusele. Ka meie tuttav admiral on suur rändur ja isegi kapsaliblikad on hakkama saanud sellega, et on lennanud üle Läänemere ja Põhjamere.

Vaata siis, missugused huvitavad putukad on liblikad. Neid on tuhandeid, igapähe oma kombed ja tavad, toit ja tiivakiri, igapähe inimese poolt pandud nimigi. Aga kõigil kuus jalga. Ja sellepärast nad putukad ongi.

FRED JUSSI

Päevapaabusilm

TALLINN – PÄÄSKÜLA

PAUL-EERIK RUMMO

TALLINN
BALTI
BALTI JA **BILTI**
LILLEKÜLA **LALLEKÜLA**
TONDI **MONDI JONDI**
JÄRVE JA **VÄRVE**
RAHUMÄE JA **MAHUMÄE**
NÕMME JA **MÕMME**
HIIU **PIIU VIUU**
KIVIMÄE JA **KIVIKÄE**
KIVIKÄE JA KINDA
PÄÄSKÜLA PÄÄSKÜLA
PÄÄSKÜLA **KILA KOLA**
RONG JÄI PIDAMA

EI HAKKA ENAM VEDAMA
MIS SIIS IKKA TEHA
EKS LÄHME MAHA
MAHA JA **MUHA**
MUHA JA **MÜHA**
MÖÖDA PERROONI
JÄRGMISE LOONI
MÖÖDA PERROONI
JÄRGMISE LOONI
MÖÖDA PERROONI
JÄRGMISE LOONI

VAIKE VÄLJAOTS

PÄRNAPUU

PÕUAHÄMUSES JUULIKUU LEITSES
KOLLASE LIIVANA
KOLLASE TIIVAGA
PÄRNAÕIS PILLUTAB HELBEID ...
LANGEVAD TEELE NAD,
LANGEVAD VEELE NAD,
TOOVAD VEEL MEELDE NAD
KESKSUVE LÖHNU JA SOOJA.

VAATA, MESILASED ON LÄINUD ...

OI, KUIS SIIN SUMISES!
KUIDAS PUU KUMISES
HOOLEST JA LÖHNAST JA LAULUST!

UNINE PÄRNAPUU
LAHKUVAL SUVEKUUL,
SUISUTAV SUVETUUL
PILLUTAB KOLLAKAID HELBEID.

HELGI MULLER

PÄIKE ON VÕTMEMEES

PÄIKE ON VÕTMEMEES,
RÕÖMU UKSED LAHTI TEEB.
KEERAB ÜLES KUREKELLA,
SELGE PÄEVA UKSEKELLA.
KEERAB ÜLES KARUKELLA,
KARUKELLA, PALUKELLA.
KEERAB ÜLES KUREKELLA,
HELISEVA SUVEKELLA.
KEERAB LAHTI TUHAT LUKKU,
KÜLVAB KULDA KULLERKUPPU.
ÕNNEHEINA ÕUE HEIDAB,
ET SEALT VÕIKSID ÕNNE LEIDA!

ASTA HIIR

EDEV SUVI

SUVI VAATAS KÜNKA TAGANT,
PIILUS PÄASUSILMADEGA.
KAELAS KÕLKSUS KUREKELL,
KÕRVA TAGA TÕRVALILL.
KUKLAS HIIREHERNELOKID,
JALAS SEENENIIDISOKID,
EDVISTADES VAHTIS VETTE.
MÄRSIS MATKAMOONA ETTE
PEOTÄIS KERGEID TUULEKAERU,
PEOTÄIS SELGET LINNUNAERU.
SÄRK OLI SELJAS LAUSA LEHTIND.
KÕHKVEL NÄPPIS UDUKINNAST,
TUNDIS: OLEKS NAGU ENNAST
TSIPA NARRILT VÄLJA EHTIND.

Illustreerinud J. TAMMSAAR

Siim ja Londiste vanaema juures

IKO MARAN

Vanaema istus maja ees suures kõveras toolis. Tal olid ümber valge rätik ja päikesepaiste. Vanaema kõrval seisis laud. Laual seisis tassid. Vana-tädi Magda jooksis ümber laua ja tõstis tasse ümber.

Vanaema ütles Siimule:

„Kui armas, et sa mind vaatama tulid,“ ja pigistas tema kätt. Siimu käsi oli sile ja pehme, vanaema käed olid kortsus ja kondised.

„Ma ise tahtsin tulla,“ ütles Siim. „Sest Londiste ei ole sind veel näinud ja sina ei ole teda ka näinud.“

„Ah see ongi sinu väike armas priske elevant,“ ütles vanaema ja silitas hellalt Londiste pead. Londiste saba joonistas õhus väikesi ringe. Ta ise rääkis:

„Mul on jala küljes kork. Sealt saab mind veel priskemaks ja armsamaks puhuda. Aga liiga palju ka ei tohi, siis ma võin lõhki minna.“

„Sellest oleks muidugi väga kahju,“ ütles vanaema. „Aga miks on sul valged vurrud, sa ei ole ometi kass?“

Londiste ei teadnudki, et tal vurrud on. Siim ka märkas neid alles nüüd. Ta hüüdis pahaselt:

„Sa oled jälle lohakalt hambaid pesnud!“

„Ära riidle temaga,“ ütles vanaema. „Ta on alles väikene. Minge parem ilusti ploome sööma. Min-

ge mööda seda teed aianurka, seal näete, kus nad kasvavad.“

Siim algul kõhkles natuke, siis hakkas aina kindlama ja kiirema sammuga astuma. Londistel andis tema kõrval sörkida.

Tee oli valge ja pikk. Mõlemal pool teed seisisid kõrged põõsad. Nad sirutasid oma oksid Siimu ja Londiste kohale ning olid väga tasa. Põõsaste taga aga sosistasid ühed.

„Kes need sosistavad?“ küsis Londiste.

„Keegi ei sosista, lehed kahisevad,“ vastas Siim vaevukuuldavalt.

Edasi astus ta hiilides, aeg-ajalt seisatades ja ringi piiludes. Londiste sai aru, et kuskil on keegi, ja muutus ka ettevaatlikuks. Äkki tundis võõrast lõhna. Ta ei olnud seda lõhna kunagi varem tundnud, ometi teadis kohe, et see on väga hea lõhn, sest see lõhn meelitas teda, kutsus, sikutas londist enda poole. Londiste samm läks kergemaks, tantsivaks, ta hõljus nagu mängupilv mööda pikka valget teed ikka edasi.

Tee lõppes otsa – Siim ja Londiste seisisid murul. Põõsaid ei olnud enam nende ümber, olid ainult peenikesed puutüved ja väga hea lõhn. Aga mis lõhnas, seda polnud näha. Londiste vaatas uurivalt ringi, vaatas maha – maas pikutasid mustad varjud, nende peal jooksid kenad kollased lai-
gud. Londiste nuusutas – ei, nemad ei lõhnanud!

Nad lõhnasid küll, aga nii nagu soe muld lõhnab, mitte nagu väga hea asi.

„Mis lõhnab? Kus lõhnab?“ päris Londiste.

Siim ka ei teadnud. Ta vaatas samuti otsivalt ringi.

Jälle sosistasid ühed. Seekord kuskil ülal. Londiste ajas pea kuklasse, särav helesinine taevas oli langenud nii madalale, et seda peaaegu sai londiga puutada, üsna natuke jäi veel puudu, ja selles helendavas taevas õõtsusid tasakesi tumeroheliste teravate lehtedega oksad, lehtede vahel aga rippusid tumelillad kerad. Need kerad sosistasidki, nüüd juba ümisesid laulda:

„Me oleme ploomid,
väga magusad ploomid,
raputa meid alla ja söö meid,
selleks me su siia kutsusimegi.“

Siim ja Londiste otsustasid teha võistluse, kumb sööb enne kümme ploomi ära. Aga nad ei jõudnud kuidagi kolmest kaugemale, ikka läks lugemine segi ja nad pidid otsast alustama.

Kui Siim tundis, et talle enam ühtki ploomi suhu ei lähe, ütles ta:

„Tõeme nii, et mõlemad oleme võitnud.“

Londiste ei vastanud, sest oli järsku norinal magama jäänud. Tal oli niisugune iseloom, et kui kõht täis sai, siis vajusid silmad iseenesest kinni, lont langes rinnale longu ja uni valgus kohinal pähe.

(Järgneb.)

ROSITA

Kaugel teispool ookeani, suure maantee ääres, mis ühendab Mehhiko pealinna Mehhikot sadamalinnaga Veracruziga, on Rosita kodumaja.

Igal hommikul toob Rosita ema korvitäie kookospähkleid ja banaane ning laob need kiviala taha, peaaegu vastu teepeenart tõstetud pingile. Maanteel liigub rohkesti turistide autosid. Võib ju juhtuda, et mõni sõitja kinni peab.

Rosita aitab ema. Turistidele meeldib osta puuvilja väikese mehhiko tüdruku käest, kellel on õlgadele langevad juuksed, öömustad silmad ja särav naeratus. Sellepärast jätab ema mõnikord Rosita üksi banaane ja pähkleid pakkuma. Rositale endale meeldib nukuga mängida ja aianurgas kividel savist tortiljat küpsetada. Tortilja on mehhiko maaelanike leib ja sai. Päril tortiljat, niisugust, mille tükk Rosital pildil käes, küpsetatakse maisijahust, lamedal kivil või kuumaks köetud malmplaadil.

Rosita isa on talupoeg. Hommikul vara läheb ta, kõblas seljas, maisipõllule. Traktoreid, millega põldu harida, ei ole külas kellelgi. Traktorid on ainult riigimõisates ja vähestes suurtes majapidamistes.

Kuigi Rosita isa töö on pingutav ja raske, peab ta end õnnelikuks meheks. On tal ju maa, mis toidab peret. Ja Rosita, Pepe ning alles päris pisike Pedro saavad kõik kooli minna. Rosita ise ei oska selle üle rõõmu tunda. Tema ju ei tea, et peaaegu kolmandik mehhiko lastest jääb ilma koolihariduseta.

VÄIKE ABIMEES

PEETRIST ON ABI NAGU TÄIEST MEHEST,
PEAS TAL MÜTS ON AJALEHEST.

NAABRITÄDI KIIDAB: «PUUD LADUS RIITA!»

EMA AGA TÄNAB: «POEST ON TOODUD PIIMA!»

PEETRIST ON PÄEVA JOOKSUL ABI

NAGU TÄIEST MEHEST.

NÜÜD TA SIIS PUHKAB JA UUDISEID

LOEB AJALEHEST.

EVELIN NORMET,

Tallinna 7. Keskkooli II b klassi õpilane

VÄIKE JÄNKU

HÜPPAS JÄNKU VÄIKE

KAPSAAIAS.

OLI JÄNKU VÄIKE

VÄGA MAIAS.

SEDA KUID EI SALLINUD

MEIE MURI.

OLI JÄNKU PEALE

HIRMUS KOLE KURI.

JÄNKU METSA POOLE

KAPPAB,

PÖÖSA VARJUS

MÖTLEMA SIIS HAKKAB:

«ENAM EAL EI TULE MA

AEDA KAPSAID NOSIMA!»

INGA KLANBERG,

N. V. Gogoli nim. Tallinna

21. Keskkooli II c klassi õpilane

MAASIKAD

SUVEL KADAKATE VARJUS

KASVAB HÄSTI PALJU MARJU.

NAD ON PUNAPÖSKSED, HEAD

NAGU MEIE MARJU.

LAPSED KORJAMA NEID LÄKSID

KADAKATE VARJUST.

PÄRAST MOOSI KEEDETI. —

SEAL KOKK SAI MEIE MARJUST.

KRISTA VALK,

J. Lauristini nim. Tallinna 16.

Keskkooli III b klassi õpilane

TEEME
LAHTI
POSTI-
PAUNA!

UUDISHIMULIK PÄIKESEKIIR

Päikesel oli mitu päikesekiirt. Kõige noorem päikesekiir oli väga uudishimulik. Kord, kui päikesekiired männikusse minema hakkasid, hüüdis noor päikesekiir: «Mina ei lähe! Lähen parem kuusemetsa vaatama!» «Ära mine!» keelasid teised. «Eksid veel ära!»

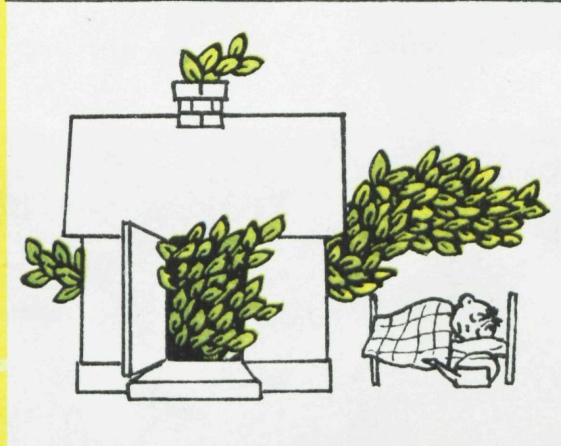
«Aga mina lähen ikka, sest olen uudishimulik päikesekiir!» ütles kõige noorem päikesekiir.

Ta tungis läbi noore kuusevõsa otse metsa alla. Seal nägi päikesekiir palju kuuseriisikaid ja harva ka kukeseeni. Küll oli alles imelik! — Polnud ühtegi männiriisikat!

Uudishimulik päikesekiir läks koju, jutustas metsa all nähtust ka teistele.

Järgmisel korral tuli mõnj julgem päikesekiir veel temaga kaasa. Nii sai ka kuusemetsa alla rohkem valgust...

MERIKE TAMMI,
Ruusmäe 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

KUIDAS EMA HIIGLASE NÕIDUSEST VABASTAS

Mie linna keskel asub park. Keset parki on liumägi, ro-nimiskööied ja jalgpalliplats. Seal on meie kõige armsam mängu-paik.

Ühel päeval ilmus meie linna hiiglane. Kust ta tuli, seda ei tea keegi, aga siin ta oli ja võttis kohe terve pargi endale. Sisse-pääsu kohale riputas ta sildi: „Olgu mis on, aga sissepääs on kõigile suletud.“

Terve päeva vedeles ta murul ja kõik lapsed pidid mängima täna-val. Äkki juhtus, et väikevend lõi palli nii kõvasti, et see lendas üle pargitara ja veeres otse hiig-lase poole. Hiiglane püüdis palli kinni ega tahtnud seda meile enam tagasi anda. Läksime nut-tes koju.

Meie ema sai pahaseks. „Kes seda enne on näinud!“ üt-

les ta. „Nii see küll kesta ei tohi!“ Ja ta läks parki.

Kõik inimesed kartsid hiiglast, aga meie ema läks talle üsna lähedale ja ütles: „Kuule, hiig-lane, ma ei luba, et sa meie lapsi siin segad!“

Aga kui ema nägi, et hiiglase palitu oli seljalt katki kärisenud, ütles ta: „Ise nii suur, aga näed välja nagu hilpharakas. Sul peaks häbi olema! Oota natuke, ma võtan nõela ja niidi ja õmb-len augu kinni.“

Meie ema pahandab alati, kui näeb, et keegi on lohakalt riides. Seepärast saatis ta meid nõela ja niidi järele ja kui need olid käes, toetas ta suure redeli vastu hiiglase selga ja hakkas õmble-ma.

Õmbles, õmbles, äkki aga redel nihkus natuke ja nõel meie ema

käes torkas hiiglasele selga.

„Vabandust,“ ütles ema, sest hiiglane hakkas valu pärast susi-sema. Aga mis see on? Hiiglane susiseb edasi. Nüüd märkas ema, et august, mille ta torkas, tuleb õhku välja nagu kummist nukul. Hiiglane jäi ikka väiksemaks ja väiksemaks ega kestnud kaua, kui temast oli saanud niisama-sugune poiss nagu mina.

„Täna sind,“ ütles hiiglane ema-le. „Sa vabastasid mu nõidusest. Olin ennasttäis poiss. Rääkisin alati, et olen kõige targem, kõige ilusam ja kõige tähtsam maail-mas. Ja kui ma ennast niiviisi kogu aeg täis puhusin, muutusin järjest suuremaks ja suuremaks, kuni sain lõpuks hiiglaseks. Algul see meeldis mulle, sest ma olin kõige suurem ja kõige tugevam. Aga mis sellest kasu oli? Keegi ei armastanud mind, keegi ei

tahtnud minuga mängida. Nüüd ma juba tean, kui hea on olla harilik poiss. Niisiis – nägemise-ni ja tänan! Ja – pidin pea-aegu unustama – siin on see pall.“

Nüüd on meie linnas lõbus ja hea nagu enne. Võime jälle se-gamatult pargis mängida. Tõsi küll, sellest ajast peale kardab ema, et keegi meist võiks hiigla-seks muutuda. Vist seepärast ongi tal alati valmis kausike see-bitükikestega ja kõrreke mullide laskmiseks. Kui keegi meist hak-kab endast arvama, et ta on kõige... kõige... kõige... ja hakkab ennast täis puhuma, an-nab ema talle kõrre ja ütleb:

„Võta puhu õige paar seebi-mulli. See teeb su jälle heaks. Nii puhud endast kogu selle uhkuse välja, mida sa praegu nii täis oled.“

Tõlkinud ELLE TURKINA

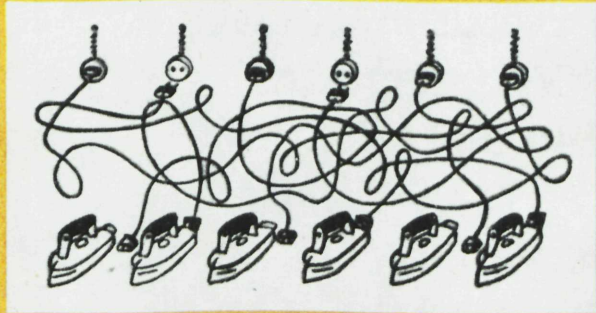

Leia lilledele peenral nende õige koht!

Kui kunstnik seda elukat joonistas, võttis ta üheksalt loomalt midagi. Mida? Kellelt?

Missugused nendest triikraudadest on sisse lülitatud?

MORDVA MÖISTATUSI

Rauast nägu, puust keha?
Neli öde ühe mütsi all?
Hambad on, keelt ei ole?

Tiivadeta lendab,
jalgadeta jookseb?

ARVA'ARA!

ELKNÜ Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 7 — 1971, XII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Peatoimetaja kt. O. Saar.

Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. V 1971. Trükkida antud 21. VI 1971. Trükiarv 60 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.85. MB-07301. Tellimise nr. 614. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel A. VENDERI
joonistus «Suvi».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Креуцвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, Бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 614. Тираж 60 000.

Illustreerinud H. SAMPU

V. HURDA foto

ELLEN NIIT *Juuli*

HEINAKUU,
SA SUVE HARI,
LEHTPUU VARI,
MAASIKMARI,

LIIVARANNAD KUUMAS LÕÕSAS,
ÕITSEV KIBUVITSAPÕÕSAS,
PÄRNAPUUDE UIMAV KUMA,
MESILASTE TÕTTAV SUMA,
VILJAD JUBA VILJA NÄOGA,
METSAD JUBA TUMMA KÄOGA.